

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Ladányiné dr. Fesztl Mária ügyvéd által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv.szám: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi október hó 7. napján kelt 2.K.31.696/2008/3. számú ítélete ellen az alperes által 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes kikapcsolási felszólító levelet küldött az egyik ügyfele részére, amelyben a 2007. augusztus 21. napjával esedékes díjtartozást, annak kamatát és 505 forint felszólítási költséget igényelt tőle.

Az ügyfél panaszára indult eljárásban az alperes a 2008. március 20. napján kelt ... számú határozata rendelkező részének második bekezdésében arra kötelezte a felperest, hogy az alkalmazott és a kikapcsolási felszólítón megjelenő felszámított felszólítási költség díjelemet, jelen esetben 505 forintot, a fogyasztónak írja jóvá, és ezt más esetekben ne alkalmazza, mivel a külön díj ellenében végezhető

szolgáltatások kizárólagos körének meghatározásáról szóló 20/2007. (II. 12.) GKM rendelet (a továbbiakban: GKM rendelet) szerint erre nincs jogalapja. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a GKM rendelet 3.§-ának (1) bekezdése tartalmazza a külön díj ellenében végezhető szolgáltatások kizárólagos körét, e rendelet a felszólítási költség elemet nem tartalmazza, ezért - figyelemmel arra, hogy minden egyéb költségelemet a villamos energia ára tartalmaz - a felszólítási költség a fogyasztóra nem hárítható át.

A határozat hatályon kívül helyezése iránt előterjesztett keresetében a felperes előadta, hogy a GKM rendelet a fogyasztó által megrendelt szolgáltatásokra vonatkozik. A postaköltség felszámításának lehetőségét 2008. január 1. napjáig a 180/2002. (VII. 23.) Korm. rendelet 1/a. melléklete (a továbbiakban: VKSZ) 15.§-ának (5) bekezdése, 2008. január 1. napját követően pedig a 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet 1.sz. melléklete (a továbbiakban: ESZSZ) 10.§-ának (5) bekezdése teszi lehetővé. A 180/2002. (VII.23.) Korm. rendelet 1/b. számú mellékletének (a továbbiakban: VHSZ) 16.§-ának (5) bekezdésére és a 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet 2. számú mellékletének 20.§-ának (5) bekezdésére is hivatkozással kifejtette, hogy a postaköltség nem díj, hanem költség, amelyet a szolgáltatás ellenértékét időben meg nem fizető fogyasztók kötelesek megfizetni, amely költség az áramdíj összegében nem szerepel. Utalt még a villamos energia közüzemi szolgáltatói üzletszabályzatának (a továbbiakban: ÜSZ) 11.7. pontjára és annak 5. számú függelékére is.

Az alperes a határozatban foglaltakat fenntartva kérte a kereset elutasítását. Kifejtette, hogy valamennyi, az engedélyes tevékenységgel kapcsolatban felmerülő, de a GKM rendeletben nem szabályozott költségnemet a villamos energia ára magában foglalja, ezért nincs olyan igazolt költség, amelyet a felperes jogszerűen kérhetne a fogyasztótól. Hivatkozott a Gazdasági Versenyhivatal egyik eseti döntésére is, amely rögzítette álláspontját a villamos energia hatósági árának összetevői vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes határozatát részben megváltoztatta és a rendelkező rész második mondatát mellőzte. A GKM rendelet 1.§-a, 3-ának (1) és (3) bekezdései, továbbá a VKSZ 15.§-ának (5) bekezdése és a VHSZ 16.§-ának (5) bekezdése alapján levezette, hogy a GKM rendelet hatálya a fogyasztó igénye alapján végzendő szolgáltatásokra terjed ki. A szolgáltatás fogalma általában a kötelmi jogviszony tárgyával, az ellenszolgáltatással összefüggésben értelmezhető. A szolgáltatást nyújtó félnek (jogosult) az ellenszolgáltatást nem, vagy nem szerződésszerűen teljesítő másik fél (kötelezett) magatartása miatt felmerülő többlet kiadása nem tekinthető sem fő-, sem mellékszolgáltatásnak, annak eredője a kötelezett nem szerződésszerű magatartása. Az eltérő szóhasználat alapján levezette, hogy a GKM rendelet szerinti díj valamely szolgáltatás ellenértékeként értelmezhető, a VKSZ és a VHSZ pedig kifejezetten a kötelmi jogviszony valamely alanyának szerződésszegése esetén a másik fél igazolt költségeinek megtérítését írja elő. Ezzel összhangban állónak tartotta az ÜSZ felperes által hivatkozott rendelkezéseit. Az alperes által hivatkozott eseti döntésről megállapította, hogy az

egyrészt nem kötelező jogforrás, másrészt pedig a villamos energia hatósági árának összetevőivel kapcsolatban konkrét jogszabályi hivatkozást nem tartalmaz, ilyenre az alperes a perben sem utalt.

Az ítélet megváltoztatása és a felperes keresetének elutasítása iránt előterjesztett fellebbezésében az alperes előadta, hogy a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: Vet.) 95.§-a szerinti hatósági ár fedezetet nyújt az engedélyesek által természetes monopóliumként gyakorolt tevékenységek kapcsán felmerülő költségekre, amely költségeket az alperes az ár felülvizsgálatok során elismer. Az elismert költségeket az árhatóság a hatósági árba beépíti. Az ilyen költségek így a közüzemi díjak beszedésekor megtérülnek. Ha ugyanezen díjakat a szolgáltatók a szerződésszegő fogyasztótól külön is beszedik, kétszer jutnak hozzá ugyanazon költség fedezetéhez. Csatolta a 2008. évi pótlólagos költségigény körében készült szakértői javaslatot, amely szerint a fogyasztói szolgálat díjai körében előterjesztett többlet igények arra tekintettel nem fogadhatók el, hogy azok a 2007. évi indokolt költségek között elismerésre kerültek. Csatolt egy kimutatást és egy táblázatot is, amelyekből megállapítható, hogy a szakértői javaslattal szemben az összesített igényekből mennyit tartott elfogadhatónak. Hangsúlyozta, hogy 2008. évben a felperes pótlólagos költségigényt terjesztett elő, ebben azonban a fizetési felszólítás költségét nem kérte a költségek között elszámolni. A GKM rendelet pedig kizárólag azokat a fogyasztó felé felszámítható díjakat tartalmazza, amelyeket a hatósági ár nem foglal magában.

A felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. A kereseti előadását megismételve kiemelte, hogy a postaköltség nem díj, hanem költség, amit csak azok a fogyasztók kötelesek megfizetni, akik nem fizetik meg időben a szolgáltatás ellenértékét, azaz az ügyviteli költség felmerülését saját felróható magatartásukkal idézik elő. Ez a költség nem szerepel az áramdíj összegében, a fogyasztói szolgálat költségeihez pedig nem tartozik a felszólítási költség. Irrelevánsnak tartotta az alperes által csatolt iratokat tekintettel arra, hogy az egyetemes szolgáltató igazolt költségeiről a jogszabályok és az ÜSZ alapján kell dönten.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően, a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta a tényállást, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések összevetésével helytálló jogi következtetést vont le a határozat rendelkező részének második mondatának jogszerűségét illetően. Döntését mindenre kiterjedően, kellő részletességgel, logikus okfejtéssel meg is indokolta. Az alperes a fellebbezésében olyan tény vagy körülményt nem jelölt meg, és olyan jogi érveket sem sorakoztatott fel, amelyek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását eredményezhették volna. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi indokolásával maradéktalanul egyetért,

ezért azokat megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

A GKM rendelet a fogyasztók igénye alapján végzendő díjköteles szolgáltatásokról rendelkezik. Ebben a kikapcsolási felszólító postaköltsége nem szerepel. Ennek oka nyilvánvalóan az, hogy a fogyasztó rendszerint nem igényli kikapcsolási felszólító megküldését a felperestől. A kikapcsolási felszólító fogyasztóhoz történő eljuttatása szolgáltatás keretében történik ugyan, ám azt ténylegesen nem a felperes, hanem a Magyar Posta végzi. Ennek van egy feladása díja, amelyet a felperes a szolgáltatásért, vagyis a küldemény továbbításáért fizet a Magyar Posta részére. A szolgáltatás díja a felperesnél költségként jelentkezik. Mivel pedig a GKM rendelet költségekről egyáltalán nem rendelkezik, ezért az a jogvita szempontjából különösebb relevanciával nem bír.

Ugyanakkor a VKSZ 15.§-ának (5) bekezdése, és a VHSZ 16.§-ának (5) bekezdése egyértelműen úgy rendelkezik, hogy késedelmes fizetés esetén az igazolt költségeket a másik félnek meg kell térítenie. Ezekkel összhangban rendelkezik az ÜSZ 11.7. pontja úgy, hogy a szolgáltató jogosult a fogyasztó késedelmes fizetéséből adódó egyéb igazolt költségek, így például a postaköltség felszámítására, illetve az ÜSZ 5. számú függeléke akként, hogy az áramszámlák fizetési felszólító és a kikapcsolási felszólító egyik kötelező tartalmi eleme a felszólítási költség. Az alperes a felperes üzletszabályzatát jóváhagyta, az a perrel érintett időszakban hatályos volt. Az alperes tehát akkor maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a késedelmes fizetésből adódó költségek, így a kikapcsolási felszólító postaköltsége külön felszámítható a szerződésszegő fogyasztó részére. Korábbi álláspontjának megváltoztatását az alperes érdemben nem tudta megindokolni, döntésének jogszabályi alapját - a fentiekkel szemben - nem tudta megjelölni.

A hatósági árral kapcsolatos alperesi érvek nem fogadhatók el. Azok ugyanis semmilyen konkrétumot nem tartalmaznak, sem a szakértői javaslat, sem az alperes által hivatkozott táblázatok nevesítve nem tartalmazzák a kikapcsolási felszólító postaköltségét. Az alperesi érvelést az sem támasztja alá, hogy a felperes a fizetési felszólító postaköltségét nem kérte a költségek között elismerni. Ennek oka nem feltétlenül az, hogy a hatósági ár ezt a költséget már magában foglalja, hanem inkább az lehet, hogy a szerződésszegő fogyasztó felróható magatartására visszavezethető költségeket csak az fizesse meg, aki miatt ez a plusz költség keletkezett. Semmilyen indok nem szól ugyanis amellett, hogy valamennyi fogyasztó, így a szerződésszerűen teljesítő túlnyomó többség fizesse meg azt az összeget, amely a nem, vagy késedelmesen fizető fogyasztó magatartása folytán többletként felmerül. A Vet. 95.§-a sem rendelkezik arról, hogy a kikapcsolási felszólító költsége, illetve a szerződésszegő fogyasztó felróható magatartásából fakadó költségek a valamennyi fogyasztó által fizetendő hatósági ár részét képeznék.

A fentiek alapján megállapítható, hogy mivel a GKM rendelet díjról és nem költségekről szól, a felperes a kikapcsolási felszólítót nem a fogyasztó igénye

alapján küldi meg, továbbá, hogy a VKSZ, a VHSZ és az ÜSZ kiemelt rendelkezései lehetővé teszik a késedelmes fizetésből fakadó postaköltség fogyasztó részére történő áthárítását, az alperes minden jogi és ténybeli alapot nélkülözve rendelkezett a határozata második mondatában.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokai alapján - a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A fellebbezési illetéket az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

B u d a p e s t, 2009. évi május hó 6. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, **dr. Vitál-Eigner Beáta** sk. előadó bíró,
dr. Matheidesz Ilona sk.bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági írnok